

Ingvar Carlsson: Tal vid jobbkongressen 2009

Talare

Ingvar Carlsson
F.d. Sveriges statsminister

Datum

2 november 2009

Partivänner! Presidiet tar en risk; jag vet inte när ni har bokat hemresorna. Men med först mig och sedan Göran Persson i talarstolen blir det viss tidsförskjutning; det kan ni ställa in er på.

Sedan jag lämnat det mest hektiska politiska livet tar min fru Ingrid och jag då och då bilen och sticker ut i Europa. Efter 40 av kallt krig är det en fantastisk frihetsrörelse att kunna köra utan att i förväg ha bokat och att kunna upptäcka nya platser. För ett par år sedan var vi tillbaka där. Vi kom över Öresundsbron. Som ni vet bekämpar vi rikspolitiker budgetunderskott, inflation och arbetslöshet. Det är sällan vi ser de konkreta resultaten. Min fru Ingrid körde. Vilken vacker bro! Den binder samman Sverige och Europa. Vad betyder den inte i Skåne och Danmark? Jag sade: Den har jag varit med och fattat beslut om. Vi fortsatte uppåt i Skåne. Vi gick in på ett matställe som en invandrarfamilj hade hand om. När jag kom in där hörde jag: Åh, Ingvar Carlsson. De kramade om mig, och det skulle fotograferas. Jag blev då ännu stöddigare och sade: Se, de känner igen mig fortfarande! I ett hörn satt en gammal man, 85– 90 år eller så. Han tittade på skådespelet. Sedan gick han ut och startade sin Volvo 142. En sådan hade jag när jag var ordförande i SSU, så det var inte precis den senaste modellen. Bilen brummade i gång. Precis då kom jag ut. Mannen vevade ned bilrutan, stack ut huvudet och sade: Är det inte Tage Erlander? Inte riktigt men åt det hållet, svarade jag.

Det är nu 13 år sedan jag avgick som partiordförande. Ofta får jag från journalister frågan om jag inte känner en dragning tillbaka till de politiska innersta cirklarna. Jag har ärligt svarat att jag inte haft några som helst abstinensproblem. Det gick ju så bra med den socialdemokratiska regeringen. Göran Persson ledde vårt parti och vår regering på ett sådant sätt att jag både kunde känna stolthet och kunde känna mig väldigt avslappnad. Men den senaste tiden har jag börjat tveka lite på svaret. Det har att göra med tre händelser.

Den första händelsen var i valrörelsen 2006 när Moderaterna gick ut och kallade sig för det nya arbetarpartiet. Jag är född i ett arbetarhem. Min mamma tog som ensamstående lågbetald textilarbeterska ansvar för hemmet, så jag vet vad det vill säga att ha små marginaler i en arbetarfamilj. Det var så tydligt att högern då inte var arbetarklassens parti, men inte bara då. Alla de reformer som Socialdemokraterna sedan när vi byggde upp välfärdssamhället – vare sig det gällde bostadspolitik, familjepolitik, ATP eller något annat – gick högern, Moderaterna, emot.

Vad gör de i dag? Detta med a-kassan drabbar inte bara enskilda människor. Det är också en försvagning av fackföreningsrörelsen som är helt avsiktlig. Det förändrar styrkebalansen mellan arbete och kapital, mellan löntagare och arbetsgivare. Det är naturligtvis en gåva för arbetsgivarna. Därför säger jag: Moderaterna har aldrig varit ett arbetarparti. De är det inte i dag och kommer aldrig att bli det.

Det finns bara ett arbetarparti och det är Arbetarepartiet Socialdemokraterna. Vi ska i facklig-politisk samverkan se till att vi efter 2010 återupprättar den svenska modellen!

Den andra händelsen inträffade för bara några veckor sedan. Reinfeldt sade att han har Tage Erlander som sin förebild. Jag var politisk sekreterare åt Tage Erlander 1958–1960. Jag var ordförande i ungdomsförbundet 1961–1967, med Erlander som partiledare. Jag var Tage Erlanders statssekreterare under hans två sista år som statsminister. Jag hade alltså närmare tio år av ett nära samarbete med Tage Erlander.

Tage Erlander ville skapa det starka samhället för frihet och trygghet. Han var vår statsminister som satt längst, 23 år, och var ändå totalt oförstörd av makten. Jag kan bara säga: Fredrik Reinfeldt blir aldrig någon ny Tage Erlander! Han passar inte in i Tage Erlanders skrynkliga byxor; han är för kort i rocken.

Den tredje händelsen som fått mig att tänka till var Mona Sahlins öppningstal. Det blev så tydligt att folkhemmet Sverige nu plundras. Den svenska modellen raseras. Klassamhället med all sin otäcka grymhet kommer tillbaka. Den borgerliga alliansen säger: Alla ska inte vara med.

Sverige har EUs näst högsta ungdomsarbetslöshet. Långtidssjuka hotas i dag av ekonomisk misär. Beskedet till de arbetslösa är: Om du inte tar det arbete som inte finns får du skylla dig själv. Lyssna noga på det! Så talar en överhet som befinner sig långt från arbetarnas och tjänstemännens vardag.

Efter valet 2010 tvingas vi för tredje gången städa efter en borgerlig regering. Vi är några här som varit med förr – 1982, 1992 och 1994 och sedan också 2010. Under 1990-talets kris tog Mona Sahlin ett stort ansvar. Jag såg det på nära håll. Hon var kunnig, stark och modig. Jag är övertygad om att det blir en enorm fördel att vi har en partiledare och får en statsminister som vet vad det handlar om och som har kapacitet att leda landet på rätt väg igen.

Jag har bara fått tio minuters talartid. Göran ska ha tolv minuters talartid. Jag hade tänkt mig att det efter de 24 valrörelser som jag varit med om skulle vara nog. Men högeralliansen provocerar mig så enormt just nu. Jag är helt övertygad om att en stor majoritet av svenska folket, oberoende av inkomst och förmögenhet, anser att det är en fördel att få leva i ett land utan alltför stora ekonomiska och sociala skillnader, utan ett för stort avstånd mellan dem där nere på trappstegen och dem lite högre upp.

Därför måste vi tillsammans kämpa för människors lika värde, för en politik som utgår från socialdemokratiska värderingar om frihet, jämlikhet och solidaritet och för att Mona Sahlin blir Sveriges första kvinnliga statsminister, så det får nog bli en 25e valrörelse för mig.

Taggar

2000-tal, 2009, Man, Politiska tal, Socialdemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/ingvar-carlsson-tal-vid-jobbkongressen-2009>